I'm not robot	C
	reCAPTCHA

Continue

Manache shlok arth sahit pdf

Want more? Advanced embedding details, examples, and help! REPORT THIS PDF Pownload Manache Shlok Marathi PDF for free using the direct download link given at the bottom of this article. Manache Shlok Marathi PDF for free using the direct download link given at the bottom of this article. Manache Shlok Marathi PDF for free using the direct download link given at the bottom of this article. saint and spiritual poet of Maharashtra. He is most remembered for his Advaita Vedanta (Non-dualism) text Dasbodh. Samarth Ramdas was a devotee of Lord Hanuman and Lord Rama. The birth name of Samartha Ramdas Swami was Narayan Suryaji Thosar. He was born on Ramnavmi (in the month of 'chaitra') in the year - 1530 (Shalivahana era), 1608 CE, in the Jamb village, Ambad Taluka of Aurangabad District, on the banks of the river Godavari. His parents were Suryaji Pant and Ranubai and his elder brother was Gangadhar. His family, for many generations, were worshipers of Surya (Sun) and Lord RamPage No. 2 of Manache Shlok PDFDownload the Shree Manache Sampoorna Shlok in PDF format using the link given below. SEE PDF PREVIEW Download link of Manache Shlok PDF is not working or you feel any other problem with it, please REPORT IT by selecting the appropriate action such as copyright material / promotion content / link is broken etc. If Manache Shlok is a copyright material we will not be providing its PDF or any source for downloading at any cost. "गणाधीश जो ईश सर्वां गुणांचा। मुळारंभ आरंभ तो निर्गुणाचा॥ नमूं शारदा मूळ चत्वार वाचा। गमूं पंथ आनंत या राघवाचा॥ १॥" अर्थ: गणेश, जो सर्व गुणांचा ईश आहे, जो सर्व निर्गुणाचा मूळ आरंभ आहे त्याला आणि देवी सरस्वती, जी चारही वाणींची मूळ आहे तिला नमन करू आणि मग श्रीरामचंद्राचा जो अंत नसलेला मार्ग आहे त्यावर वाटचाल करू. "मना सञ्जन भक्तिपंथेचि जावें। जनीं वंद्य ते सर्व भावें करावे॥२॥" अर्थ: हे सञ्जन मना, नेहमी भक्तिमार्गाने गेले म्हणजे साहजिकच परमेश्वर पावतो. तेव्हाँ लोकांकडून ज्याची ज्याची निंदा होईल असे सर्वकाही सोडून द्यावे आणि लोकाना जे जे वंदनीय आहे ते सर्व भक्तिभावाने करावे. "प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा। पुढे वैखरी राम आधी वदावा॥ सदाचार हा थोर सांडूं नये तो। जनीं तोचि तो मानवी धन्य होतो. "मना वासना दृष्ट कामा न ये रे। मना सर्वथा पापबुद्धी नको रे॥ मना सर्वथा नीति सोडूं नको हो। मना अंतरीं सार वीचार राहो॥४॥" अर्थ: हे मना, पापवासना काही कामाची नाही. निव्वळ पापबुद्धी मनात बाळगू नये. आणि नीतिमत्ता सोडू नये. सारासार विचार मनातनेहमी असायला हवा. "मना पापसंकल्प सोडूनि द्यावा। मना सत्यसंकल्प जीवीं धरावा॥ मना कल्पना ते नको वीषयांची। विकारे घडे हो जनी सर्व ची ची॥५॥" अर्थ: पापकर्म करण्याचे मनात आणू नये. नेहमी सदाचाराचाच संकल्प मनात धरावा. विषयवासना मनात असू नये कारण त्यामुळेलोकांमध्ये छी थूच होते. © Shashi Kulkarni — A Dialogue With Our MindSamarth Ramdas Swami teaches us how our mind is our friend, our enemy, and how it can be our Guru. Note that this is focused on our own internal dialogue with ourselves, with our mind, so wherever there are references of God, it will still apply to every human being, irrespective of religions and beliefs about God. Just replace the name of God with the one from your own religion, and if you don't believe in one, talk with your mind. Marathi Language Phonetics TransliterationRefer to my article on the Marathi language phonetics transliteration — which is being used in these shloka explanation articles. Shlok/ Verse # 175 from "Shri Manache Shlok" विधी निर्मिती लीहितो सर्व भाळी।परी लीहितो कोण त्यांचे कपाळी॥हरू जाळितो लोक संहारकाळी।परी शेवटी शंकरा कोण जाळी॥१७५॥Shloka/verse in EnglishVidhī nirmitā līhito sarva bhāļīParī līhito koṇa tyāce kapāļīHarū jāļito loka saṅhārakāļīParī śevatī śaṅkarā koṇa jāļī—175MeaningLord Brahma writes the destiny of everyone on their foreheads. But who is the one who writes on his forehead?Lord Shiva burns the world at the time of the end of the world. Yet, who is the one who will destroy him? Keywords and their meaningsविधी — Vidhī— god Brahma; निर्मिता — nirmitā— creator; लीहितो — līhito— writes; सर्व — sarva — all; भाळी — bhāļī — on the foreheads परी — Parī — but; लीहितो — līhito — writes; कोण — koṇa — who; त्याचे — tyāce— his; कपाळी — kapāļī— foreheadहरू — Harū — Shiva; जाळितो —jāļito — burns; लोक — loka — worlds; संहारकाळी — sanhārakāļī— time of destructionपरी —Parī — yet; शेवटी — śevatī— in the end; शंकरा — sankarā— Shiva; कोण — koṇa— who; जाळी — jāļī — burnsनिरूपण — Explanation or conceptualizationSamarth Ramdas Swami mentions two of the three main deities who form the Trimurti — त्रिमूर्ती. Lord Brahma is the creator, Lord Vishnu is the preserver and Lord Shiva is the destiny of everyone on their foreheads at the time of birth.Lord Vishnu is not mentioned by Samarth Ramdas Swami in this shloka, but he has referred him in similar way in his other creation called "Dasbodha" — दासबोध.In that he asks the similar questions and also includes Lord Vishnu therein, with a question that Lord Vishnu is the preserver of the world, then who is the preserver of Lord Vishnu himself?ब्रहम्यानें सकळ निर्मिलें | ब्रह्म्यास कोणें निर्माण केलें | विष्णूस पाळिलें | विष्णूस पाळिलें | विष्णूस पाळिलें | विष्णूस पाळिला कवणु ||२४||Bṛahmyāne sakaļa niṛmile Bṛahmyāne sakaļa niŗmile Bṛahmyāne sakaļa niŗmāna keleViṣṇūne vishva pāļileViṣṇūna ni sakaļa niŗmile Bṛahmyāna keleViṣṇūna ni sakaļa niŗmāna keleViṣṇūna ni sakaļa ni sakaļa niŗmāna keleViṣṇūna ni sakaļa niŗmāna keleViṣṇūna ni sakaļa ni sakaļ पाहिजे ||२५||Rudra viśwa samhāra kartāParī koṇa Rudrāsa samhāritāKoṇa kāļāchā NiyantāKaļalā pāhije ।। 25।।।f Lord Shiva is the destroyer of Lord Shiva?By asking these questions, Samarth Ramdas Swami is referring to the Supreme reality — the Brahman — ब्रह्मन् — परमात्मा — which is above all of these three Gods. Even though he does not refer to it directly in this shloka, he does so in the next few shlokas. Until and unless we understand this Supreme reality, it is the darkness of the knowledge itself and needs to be thoughtfully discerned with the guidance from the great saints.Read all other articles — one per shloka from "Shri Manache Shlok" by visiting and following the publication "A Dialogue With The Mind":आता मराठी मध्ये सुद्धा श्री मनाचे श्लोक निरूपण — Listen to the explanations in the Marathi language for all shlokas on YouTubeAlso, subscribe to the YouTube channel — one video per Shloka:Subscribe to the YouTube channel for audio/video explanations अहंकार विस्तारला या देहाचा। स्त्रियापुत्रमित्रादिक मोह त्यांचा बळे प्राणी हे जन्मर्षिता हाराया। सदा संगती सानार्थी धरावी। देहाचा अहंकार वाढला म्हणजे खी, पुत्र, मित्र, स्वकीय यांच्या मोहात मन गुंतून पडते. म्हणून दृढ निश्रयाने हे अज्ञान दूर करावे. अभ्यासाने अज्ञान दूर केले म्हणजे पुन्हा पुन्हा जन्म होण्याची चिंता दूर होईल. त्यासाठी नेहमी संतांची संगत घराबी. बरा निक्षयो शाश्वताचा करावा। म्हणे दास संदेह तो वीसरावा । घडीने घडी सार्थकाची करावी सदा संगती सज्जनाची धरावी ॥ शाश्वत सत्य शोधण्याचा चांगला निश्चय करावा. मनातील सर्व संशय दूर सारावे आणि जीवनातील प्रत्येक क्षण सार्थंकी लावावा त्यासाठी नेहमी संतांची संगत धरावी. करी वृत्ति जो संत तो संत जाणा । दुराशागुणें जो नर्य दैन्यवाणा।उपाधी देहेबुद्धि वाढवीते। परी सज्जना केवि याधू शके ते ॥ जो आत्मस्वरूपावर वृत्ती स्थिर करतो तो संत आहे, असे समजावे त्याच्या मनात भगवंतावाचून कोणतीही वासना नसते त्यामुळे त्याला देन्य नसते.तो आत्मानंदाल मा असतो प्रपंचातील उपापी देहबुद्धी वाढविण्यास कारण होते, परंतु ती संताना बाधत नारी १६९ (१६८) नसे अंत आनंत संता पुसायला । अहंकार विस्तार हा नीरसाया। गुणवीण निर्गुण तो आठवावा । देहेबुद्धिचा आउऊ नटविला बज्याला अंत नाही अशा अनंत परमेस्पराये स्वरूप काय आहे, ते संतांना विचासन घ्यावे अहकतरावा विस्तार असलेला प्रपच दूर साराचा, पुनरहित असलेन्या स्वरूपये स्मरण होऊ दे देहबुद्धि है ज्ञानबोधे तजावी ।विवेक तर्ये वस्तुची भेटी श्याची। असे सार साचार तें चोरलेंसे। येहीं लोचनीं पाहता दृश्य भासे । निराभास निर्गण तें आकळेना।अहंतागुणे कल्पना ही कळेना ॥ संपूर्ण विश्वाचे सार असलेले व सत्य असलेले व सत्य असलेले पखहा हे गुप्त असते. ते दृष्टीला दिसत नाही. डोळ्यांना जे दिसते तो भास आहे, सत्यस्वरूप नव्हे माणेसाला अलंकार असल्यामुळे कितीही कल्पना केली तरी आभासरिहतय त्रिगुणातीत असलेल्या परमात्म्याचे स्वरूप जाणणे शक्य होत नाही . सार्थ मनाचे श्लोक 1 से 10 Mp3, Audio With Explanation click hereश्री रामदासस्वामिंचे श्री मनाचे श्लोक (Manache Shlok Lyrics)गणाधीश जो ईश सर्वा गुणांचा ।मुळारंभ आरंभ तो निर्गुणाचा ॥नम् शारदा मूळ चत्वार वाचा ।गम् पंथ आनंत या राघवाचा ॥ १ ॥मना सम्जन भित्तपंथेची जावे ।तरी श्रीहरी पाविजेतो स्वभावे ॥ उ ॥ प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ।पुढे वैखरी राम आधी वदावा ॥ सदांचार हा थोर सांडु नये तो ।जनीं तोचि तो मानवी धन्य होतो ॥ ३ ॥ मना वासना दुष्ट कामा न ये रें।मना सर्वथा पापबुद्धी नको रे ॥मना सर्वथा नीति सोडू नको हो ।मना अंतरी सार वीचार राहो ॥ ४ ॥मना पापसंकल्प सोडूनि द्यावा ।मना सत्य संकल्प जीवी धरावा ॥मना कल्पना ते नको वीषयांची ।विकारे घडे हो जनीं सर्व ची ची ॥ ५ ॥नको रे मना कल्पना ते नको वीषयांची ।विकारे घडे हो जनीं सर्व ची ची ॥ ५ ॥मना पापसंकल्प सोडूनि द्यावा ।मना सत्य संकल्प जीवी धरावा ॥मना कल्पना ते नको रे मना सर्वदा अंगिकारू ।नको रे मना मत्सरू दंभ भारू ॥ ६ ॥मना श्रेष्ठ धारिष्ट जीवी धरावे ।मना बोलणे नीच सोशीत जावे ॥स्वये सर्वेदा नम्र वाचे वदावे ।मना सर्व लोकोंसि रे नीववावे ॥ ७ ॥देहे त्यागिता कीर्ति मागे उरावी ।मना सज्जना हेंचि क्रीया धरावी ॥मना चंदनाचे परी त्वां झिजावे ।परी अंतरी सज्जना नीववावे ॥ ७ ॥देहे त्यागिता कीर्ति मागे उरावी ।सुखाची स्वये सांिड जीवी करावी ॥देहेदुःख ते सूख मानीत जावे ।विवेके सदा स्वस्वरूपी भरावे ॥ १० ॥जनीं सर्वसूखी असा कोण आहे ।विचारे मना तूचि शोधूनि पाहे ॥मना त्वाचि रे पूर्वसंचीत केले ।त्यासारखे भोगणे प्राप्त झाले ॥ ११ ॥मना मानसी दुःख आणू नको रे ॥विवेके देहेबुद्धी सोडूनि द्यावी ।विदेहीपणे मुक्ती भोगीत जावी ॥ १२ ॥मना सांग पां रावणां काय जाले ।अकस्मात ते राज्य सर्वे बुडाले ॥म्हणोनी कुडी वासना सांडि वेगी ।बळे लागला काळ हा पाठिलागी ॥ १३ ॥जिवा कर्मयोगे जनीं जन्म जाला ।परी शेवटी काळमूखी निमाला ॥महाथोर ते मृत्युपंथेचि गेलें ।कितीएक ते जन्मले आणि मेले ॥ १४ ॥मना पाहता सत्य हे मृत्युभूमी ।जितां बोलती सर्वही जीव मी मी ॥चिरंजीव हे सर्वही मानिताती ।अकस्मात सांडुनिया सर्व जाती ॥ १५ ॥मरे एक त्याचा दुजा शोक वाहे ।अकस्मात तोही पुढे जात आहे ॥पुरेना जनीं लोभ रे क्षोभ त्याते ।म्हणोनी जनीं मागूता जन्म घेते ॥ १६ ॥मनी मानवा व्यर्थ चिंता वहाते ।अकस्मात होणार होऊन जाते ॥घंडे भोगणे सर्वही कर्मयोगे ।मतीमंद ते खेद मानी वियोगे ॥ १७ ॥मना राघवेवीण आशा नको रे ।मना मानवाची नको कीर्ति तू रे ॥जया वर्णिता सर्वही श्लाघ्यवाणे ॥ १८॥मना सर्वथा सत्य सांडु नको रे ।मना सर्वथा मिथ्य मांडु नको रे ॥मना सत्य ते सत्य वाचे वदावे ।मना मिथ्य ते मिथ्य सोड्रनि द्यावे ॥ १९ ॥बहू हिंपुटी होईजे मायपोटी ।नको रे मना यातना तेचि मोठी ॥निरोधे पचे कोंडिले गर्भवासी ।अधोमूख रे दुःख त्या बाळकासी ॥ २० ॥मना सा वासना चूकवी येरझारा ।मना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।मना सा वासना चूकवी येरझारा ।मना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।पना सा वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।पना सा वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।पना सा वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना थोर हे गर्भवासी ।पना सा वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना वोर्च ।पना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना वोर्च ।पना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना वोर्च ।पना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना वोर्च ।पना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना यातना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना कामना सोडि रे द्रव्यदारा ॥मना वासना चूकवी येरझारा ।पना वासना चूकवी योरझारा ।पना वासन ान बाले मना राघवेवीण काही ।मनी वाउगे बोलता सूख नाही ॥घडीने घडी काळ आयुष्य नेतो ।देहांती तुला कोण सोडू पहातो ॥ २३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥ सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥ सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥ सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥ सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३३ ॥रघूनायकावीण वाया शिणावे ।जनासारिखे व्यर्थ का वोसणावे ॥ सदा सर्वदा नाम वाचे वसो दे ॥ ३४ ॥ विहेरक्षणाकार्णे ॥ विहेरक् यत्न केला ।परी शेवटी काळ घेऊन गेला ॥करी रे मना भक्ति या राघवाची ।पुढे अंतरीँ सोडि चिंता भवाचीँ ॥ २६ ॥भवाच्या भये काय भीतोंस लंडी ।धरी रे मना धीर धाकासि सांडी ॥रघूनायकासारिखा स्वामि शीरी ।नुपेक्षीं कदा कोपल्या दंडधारी ॥ २७ ॥दिनानाथ हा राम कोदंडधारी ।पुढे देखता काळ पोटी थरारी ॥मना वाक्य नेमस्त हे सत्य मानी ।नुपेक्षीं कदा राम दासाभिमानी ॥ २८ ॥पदी राघवाचे सदा ब्रीद गाजे ।बळे भक्तरीपूशिरी कांबि वाजे ॥पूरी वाहिली सर्व जेणें विमानी ।नूपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३९ ॥समर्थाचिया सेवका वक्र पाहे ।असा सर्व भूमंडळी कोण आहे ॥जयाची लिला वर्णिती लोक तीन्ही ।नूपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३० ॥ महासंकटी सोडिले देव जेणे ।प्रतापे बळे आगळा सर्वगूणे ॥जयाते स्मरे शैलजा शूलपाणी ।नूपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३१ ॥अहल्या शिळा राघवे मूक्त केली ।पदी लागता दिव्य होऊनि गेली "जया वर्णिता शीणली वेदवाणी ।नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी " ३२ "वसे मेरुमांदार हे सृष्टिलीला ।शशी सूर्य तारांगणे मेघमाला "विरंजीव केले जनीं दास दोन्ही ।नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी " ३३ "उपेक्षी कदा राम दासाभिमानी " ३४ "असे हो जया अंतरी भाव जैसा ।वसे हो तया अंतरी देव तैसा "अनन्यास रक्षीतसे चापपाणी ।नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३५ ॥सदा सर्वदा देव सन्नीध आहे ।कृपाळूपणे अल्प धारिष्ट पाहे ॥सुखानंद आनंद कैवल्यदानी ।नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३६ ॥सदा चक्रवाकासि मार्तंड जैसा ।उडी घालितो संकटी स्वामि तैसा ॥हरीभिक्तचा घाव गाजे निशाणी ।नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३७ ॥मना प्रार्थना त्रजला एक आहे ।रघूराज थक्कीत होऊनि पाहे ॥अवज्ञा कदा हो यदर्थी न कीजे ।मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ३८ ॥जया वर्णिती वेद शास्त्रे पुराणे ।जयाचेनि योगे समाधान बाणे ॥तयालागि हे सर्व चांचल्य दीजे ।मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ४० ॥बहू हिंडता सौख्य होणार नाही ।शिणावे परी नातुडे हीत काही ॥विचारे बरे अंतरा बोधवीजे ।मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ४९ ॥बहुतांपरी हेचि आता धरावे ।रघूनायका आपूर्लेसे करावे ॥दिनानाथ हे तोडरी ब्रीद गाजे ।मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ४२ ॥मना सज्जना एक जीवी धरावे ।जनीं आपूर्ले हीत तूवां करावे ॥रघूनायकावीण बोलो नको हो ।सदाँ मानसी तो निजध्यास राहो ॥ ४३ ॥मना रे जनीं मौनमुद्रा धरावी ।कथा आदरे राघवाची करावी ॥नसे रामे ते धाम सोडूनि द्यावे ।स्रखालागि आरण्य सेवीत जावे ॥ ४४ ॥जयाचेनि संगे समाधान भंगे ।अहंता अकस्मात येउनि लागे ॥तर्ये संगतीची जनीं कोण गोडी ।जिये संगतीने मती राम सोडी ॥ ४५ ॥मना जे घडी राघवेवीण गेली ।जनीं आपूली ते तूवा हानि केली ॥रघूनायकावीण तों शीण आहे ।जनीं जाणता मूक्त होऊनि राहे ॥गूणी प्रीति राखे क्रमूं साधनाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ४७ ॥सदा देवकाजी झिजे देह ज्याचा सदा रामनामे वदे सत्य साचा ॥स्वधर्मेचि चाले सदा उत्तमाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ४८ ॥सदा बोलण्यासारिखे चालताहे ।अनेकी सदा एक देवासि पार्हे ॥सगूणी भजे लेश नाही अमाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ४० ॥मदे मत्सरे सांडिली स्वार्थबुद्धी ।प्रपंचीक नाही जयाते उपाधी ॥सदा बोलणे नम्र वाचा सुवाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५२ ॥क्रमी वेळ जो तत्त्वचिंतानुवादे ।न लिंपे कदा दंभ वादे विवादे ॥करी सूखसंवाद जो ऊगमाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५२ ॥सदा आर्जवी प्रीय जो सर्व लोकी ।सदा सर्वदा सत्यवादी विवेकी ॥न बोले कदा मिथ्य वाचा त्रिवाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५३ ॥सदा सेवि आरण्य तारुण्यकाळी ।मिळेना कदा कल्पनेचेनि मेळी ॥चळेना मनी निश्चयो दृढ ज्याचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५४ ॥नसे मानसी नष्ट आशा दूराशा ।वसे अंतरी प्रेमपाशा पिपाशा ॥ऋणी देव हा भेंकिभावे जयाचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५५ ॥दिनाचा दयाळू मनाचा मवाळू ।स्नेहाळू कृपाळू जनीं दासपाळू ॥तया अंतरी क्रोध संताप कैचा ।जगी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५६ ॥जगी होइजे धन्य या रामनामे ।क्रिया भक्ति ऊपासना नित्य नेमें ॥ उदासीनता तत्त्वता सार आहे ।सदा सर्वदा मोकळी वृत्ति राहे ॥ ५७ ॥नको वासना वीषयी वृत्तिरूपे ।पदार्थी जडे कामना पूर्वपापे ॥सदा राम निष्काम चिंतीत जावा ।मना कल्पनालेश तोहि नसावा ॥ ५८ ॥मना कल्पना कल्पिता कल्पकोटी ।नव्हे रे नव्हे सर्वथा रामभेटी ॥मनी कामना राम नही जयाला ।अती आदरे प्रीति नाहि तयाला ॥ ५९ ॥मना राम कल्पतरू कालधेनू ।निधी सार चिंतामणी काय वानू ॥जयाचेनि योगे घडे सर्व सत्ता ।तया साम्यता कायसी कोण आता ॥ ६० ॥उभा कल्पवृक्षातळू दुःख वाहे ।तया अंतरी सर्वदा तेचि आहे ॥जनीं सञ्जनीं वाद हा वाढवा ।पुढे मागता शोक जीवी धरावा ॥ ६१ ॥निजध्यास तो सर्व खुडाला ।मना निश्चयो सर्व खेदे उडाला ॥ ६२ ॥घरी कामधेनू पुढे ताक मागे ।हरीबोध सांडोनि वेवाद लागे ॥करी सार चिंतामणी काचखंडे ।तया मागता देत आहे उदंडे ॥ ६३ ॥अती मूढ त्या दृढ बुद्धी असेना ।अती काम त्या राम चित्ती वसेना ॥अती लोभ त्या क्षोभ होईल जाणा ।अती वीषयी सर्वदा दैन्यवाणा ॥ ६४ ॥नको वैन्यवाणा ॥ ६४ ॥नको वैन्यवाणो जिणे भक्तिऊणे ।अती मूर्ख त्या सर्वदा दुःख दुणे ॥धरी रे मना आदरे प्रीति रामी ।नको वासना हेमधामी विरामी ॥ ६५ ॥नव्हे सार संसार हा घोर आहे ।मना सज्जना सत्य शोधूनि पाहे ॥जनीं वीष खाता पुढे सूख कैचे ।करी रे मना ध्यान या राघवाचे ॥ ६६ ॥घनश्याम हा राम लावण्यरूपी ।महाधीर गंभीर पूर्णप्रतापी ॥करी संकटी सेवकांचा कुडावा ।प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा ॥ ६९ ॥सदा रामनामे वदा पूर्णकामे ।कदा बाधिजेना पदा नित्य नेमे ॥मदालस्य हाँ सर्व सोडोनि द्यावा ।प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा ॥ ७२ ॥ देहेदंडणेचे महादुःख आहे ।महादुःख आहे ।महादुःख ते नाम र्घता न राहे ॥सदाशीव चिंतीतसे देवदेवा ।प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा ॥ ७३ ॥बहुतांपरी संकटे साधनांची ।व्रते दान उद्यापने ती धनाची ॥दिनाचा दयाळू मनी आठवावा ।प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा ॥ ७४ ॥समस्तांमधे सार साचार आहे ।कळेना तरी सर्व शोधूत पाहे ॥जिवा असंशयो वाऊगा तो त्यजावा ।प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा ॥ ७५ ॥नव्हे कर्म ना धर्म ना योग काही ।नव्हे भोग ना त्याग ना सांग पाँही ॥म्हणे दास विश्वास नामी धरावा ।प्रभाते मनी राम चिंतीत जावा ॥ ७६ ॥करी काम निष्काम या राघवाचे ।करी रूप स्वरूप सर्वां जिवांचे ॥करी छंद निर्द्धंद्व हे गूण गाता ।हरीकीर्तनी वृत्तिविश्वास नाही ।तया पामरा बाधिजे सर्व काही ॥महाराज तो स्वामि कैवल्यदाता ।वृथा वाहणे देहसंसारचिंता ॥ ७८ ॥मना पावना भावना राघवाची ।धरी अंतरी सोडि चिंता भवाची ॥भवाची जिवा मानवा भूलि ेठेली ।नसे वस्तुची धारणा व्यर्थ गेली ॥ ७९ ॥धरा श्रीवरा त्या हरा अंतराते ।तरा दुस्तरा त्या परा सागराते ॥सरा वीसरा त्या भरा दुर्भराते ।करा नीकराँ त्या खरा मत्सराते ॥ ८० ॥मना मत्सरे नाम सांडू नको हो ।अती आदरे हा निजध्यास राहो ॥समस्तांमधे नाम हे सार आहे ।दुजी तूळणा तूळिताहीँ न साहे ॥ ८१ ॥बहू नाम या रामनामी तुळेना ।अभाग्या नरा पामरा हे कळेना ॥विषा औषधा घेतले पार्वतीशे ।जिवा मानवाँ किंकरा कोण पूसे ॥ ८२ ॥जेणे जाळिला काम तो राम ध्यातो ।उमेसी अती आदरे गूण गातो ॥बहु ज्ञान वैराग्य सामर्थ्य जेथे ।परी अँतरी नामविश्वास तेथे ॥ ८३ ॥विठोने शिरी वाहिला देवराणा ।तया अंतरी ध्यास रे त्यासि नेणा ॥निवाला स्वये तापसी चंद्रमौळी ।जिवा सोडवी राम हा अंतकाळी ॥ ८५ ॥मुखी राम विश्राम तेथेचि आहे ।सदानंद आनंद सेवोनि आहे ॥तयावीण तो शीण संदेहकाँरी ।निजधाम हे नाम शोकापहारी ॥ ८६ ॥मुखी राम त्या काम बाधू शकेना ।गुणे इष्ट धारिष्ट त्याचे चुकेना ॥हरीभक्त तो शक्त कामास भारी ।जगी धन्य तो मारुती ब्रह्मचारी ॥ ८६ ॥बहू चांगले नाम या राघवाचे ।अती साजिरे स्वल्प सोपे फुकाँचे ॥करी मूळ निर्मूळ घेता भवाचे ।जिवा मानवा हेचि कैवल्य साचे ॥ ८८ ॥जनीं भोजनीं नाम वाचे वदावे ।अती आदरे गद्यघोषे म्हणावे ॥हरीचिंतने अन्न सेवीत जावे ।तरी श्रीहरी पाविजेतो स्वभावे ॥ ८९ ॥न ये राम वाणी तया थोरे हाणी ।जनीं व्यर्थ प्राणीं तया नाम् कोणी ॥हरीनाम हे वेंदशास्त्री पुराणी ।बहु आगळे बोलिली व्यासवाणी ॥ ९० ॥नको वीट मानू रघूनायकोचा ।अती आदरे बोलिजे राम वाचा ॥न वेचे मुखी सापडे रे फुकाचा ।करी घोष त्या जानकीवल्लभाचा ॥ ९१ ॥अती आदरे सर्वही नामघोषे । गिरीकंदरी जाईजे दुरि दोषे ॥हरी तिष्ठतू तोषला नामघोषे ।निशेषे हरामानसी रामपीसे ॥ ९२ ॥जगी पाहता देव हा अन्नदाता ।तया नागली तत्त्वता सार चिंता ॥तया चे नारायणाचेनि नामे ॥शुकाकारणे कुँटणी राम वाणी ।मुखे बोलिता ख्याति जाली पुराणी ॥ ९५ ॥महाभक्त प्रल्हाद हा दैत्यकूळी ।जपे रामनामावळी नित्यकाळी ॥पिता पापरूपी तया रेखवेना ।जनीं दैत्य तो नाम मूखे म्हणेना ॥ ९६ ॥मुखी नाम नीही तया मुक्ति कैची ।अहंतागुणे यातना ते फुकाची ॥पुढे अंत येईल तो दैन्यवाणा ।म्हणोनी म्हणा रे म्हणा देवराणा ॥ ९७ ॥हरीनाम नेमस्त पाषाण तारी ।बहू तारिले मानवी देहधारी ॥तया रामनामी सदा जो विकल्पी विदेना कदा जीव तो पापरूपी ॥ ९८ ॥जगी धन्य वाराणसी पृण्यराशी ।तयेमाजि आता गेती पूर्वजांसी ॥मुखे रामनामावळी नित्यकाळी ।जिवा हीत सांगे सदा चंद्रमौळी ॥ ९९ ॥यंथासांग रे कर्म तेही घंडेना ।घडे धर्म ते पृण्यगाठी पडेना ॥घडे धर्म ते पृण्यगाठी पडेना ।एकाचे मुखी नाम तेही वसेना ॥ १०० ॥जया नावडे नाम त्या यम जाची ।विकल्पे उठे तर्क त्या नर्के ची ची ॥म्हणोनी अती आदरे नाम घ्यावे ामुखे बोलता दोष जाती स्वभावे ॥ १०१ ॥अती लीनता सर्वभावे ।जनाँ सज्जनालागि संतोषवावे ॥देहे कारणी सर्व लावीत जावे ।सगूणी अती आदरेसी भजावे ॥ १०२ ॥हरीकीर्तनी प्रीति रामी धरावी ।यदर्थी मना सांडिं जीवी करावी ॥ १०३ ॥क्रियेवीण नानापरी बोलिजेते ।परी चित्त दुश्चित्त ते लाजवीते ॥मना कल्पना धीट सैराट धावे ।तया मानवा देव कैसेनि पावे ॥ १०४ ॥विवेके क्रिया आपुली पालटावी ।अती आदरे शुद्ध क्रीया धरावी ॥जनीं बोलण्यासारिखे चाल बापा ।मना कल्पना सोडि संसारतापा ॥ १०५ ॥बरी स्थानभ्रष्टा ॥दया सर्वभूती जया मानवाला ।सदा प्रेमळू भित्तभावे निवाला ॥ १०६ ॥मना कोप आरोपणा ते नसावी ।मना बुद्धि हे साधुसंगी वसावी ॥मना नष्ट चांडाळ तो संग त्यागी ।मना होइ रे मोक्षभागी विभागी ॥ १०७ ॥मना सर्वदा सञ्जनाचेनि योगे ।क्रिया पालटे भित्तभावार्थ लागे ॥क्रियेवीण वाचाळता ते निवारी ।तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १०८ ॥जनीं वादवेवाद सोडूनि द्यावा ।जनीं वादसंवाद सूखे करावा ॥जगी तोचि तो शोकसंतापहारी ।तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १०० ॥ हिताकारणे बोलणे सत्य आहे ।हिताकारणे सर्व शोधूनि पाहे ॥हिताकारणे बंड पाखांड वारी ।तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १९२ ॥जनीं सांगता ऐकता जन्म गेला ।परी वादवेवाद तैसाचि ठेला ॥उठे संशयो वाद हा दंभधारी ।तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १९२ ॥जनीं सांगता ऐकता जन्म गेला ।परी वादवेवाद तैसाचि ठेला ॥उठे संशयो वाद हा दंभधारी ।तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १९२ ॥जनीं सांगता ऐकता जन्म गेला ।परी वादवेवाद तैसाचि ठेला ॥उठे संशयो वाद हा दंभधारी ।तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १९२ ॥जनीं सांगता ऐकता जन्म वेचे ादिसंदीस अभ्यंतरी गर्व सांचे ।क्रियेवीण वाचाळता व्यर्थ आहे ।विचारे तुझा तुचि शोधूनि पाहेँ ॥ ११४ ॥तुटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ।जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ।जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ।जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ ११४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ १४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ १४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आचरावे ।क्रियापालटे भक्तिपंथीच जार्वे ॥ १४ ॥ तटे वाद संवाद तेथे करावा ।विवेके अहंभाव हा पालटावा ॥ जनीं बोलण्यासारखे आवर । भेटि जेणे "चिरंजीव तारांगणी प्रेमखाणी ।नूपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी " ११७ "गजेद महासंकटी वास पाँहे ।तयाकारणे श्रीहरी धावताहे "उडी घातली जाहला जीवदानी ।नूपेक्षी कदा विधाकारणे जाहला मत्स्य वेगी ।धरी कुर्मरूपे धरा पृष्ठभागी "जना रक्षणाकारणे नीच योनी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ वीशाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ वीशाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ वीशाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ वीशाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ वीशाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ वीशाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।म्हणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।महणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रलहाद हा केष्ट्वीला ।महणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महाभक्त प्रति । महणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥न ये ज्वाळ सन्नीध कोणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥ महणभिमानी ॥ १२० ॥ महणक प्रति । महणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥ महणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥ महणानि । महणोनि तयाकारणे सिंह जाला ॥ महणानि । महणोनि । महणोनि । महणानि । महणोनि । महणानि । महणानि । महणानि । महणानि । सिंह जाला । निशाणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२३ ॥तये द्रौपदीकारणे लागवेगे ।त्वरे धावतो सर्व सांडुनि मागे ॥कळीलागि जाला असे बौद्ध मौनी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२४ ॥अनाथां दिनींकारणे जन्मताहे ।कलंकी पूढे देव होणार आहे ॥तया वर्णिता शीणली वेदवाणी ।नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२५ ॥जनांकारणे देव लीलावतारी ।बहतांपरी आदरे वेषधारी ॥तया नेणती ते जन पापरूपी ।द्रात्मे महानष्ट चांडाळ पापी ॥ १२६ ॥जगी धन्य तो राममुखे निवाला ।कथा ऐकता सर्व तल्लीन जाला ॥देहेभावना रामबोधे उडाली ।मनोवासना रामरूपी बुडाली ॥ १२७ ॥मना वासना वास्तुदेवी वसो दे ।मना वासना वास संकल्प तोही नसावा ।सदा सत्यसंकल्प चित्ती वसावा ॥जनीं जल्प वीकल्प तोही त्यजावा ।रमाकांत एकांतकाळी भजावा ॥ १३० ॥भजावा जनीं पाहता राम एकू ।करी बाण एकू मुखी शब्द एकू ॥क्रिया पाहता उद्धरे सर्व लोकू ।धरा जानकीनायकाचा विनेकू ॥ १३१ ॥विचारूनि बोले विवंचूनि चाले ।तयाचेनि संतप्त तेही निवाले ॥बरे शोधल्यावीण बोलो नको हो ।जनीं चालणे शुद्ध नेमस्त राहो ॥ १३२ ॥हरीभक्त वीरक्त विज्ञान राशी ।जेणे मानसी स्थापिले निश्चयासी ॥तया दर्शने स्पर्शते पण्य जोडे ।तया भाषणे नष्ट संदेह मोडे ॥ १३४ ॥भये व्यापिले सर्व ब्रह्मांड आहे । भयातीत ते संत आनंत पाहे "जया पाहता द्वैत काही दिसेना ।भयो मानसी सर्वथाही असेना " १३६ "जिवा श्रेष्ठ ते स्पष्ट सांगोनि गेले ।परी जीव अज्ञान तैसेचि ठेले "देहेबुद्धिच कर्म खोटे टळेना ।जूने ठेवणे मीपणे आकळेना " १३७ "भ्रमे नाढळे वित्त ते गुप्त जाले ।जिवा जन्मदारिद्य ठाकूनि आले "देहेबुद्धिचा निश्चयो ज्या टळेना ।जूने ठेवणे मीपणे आकळेना " १३८ "पूढे पाहता सर्वही कोंदलेसे ।अभाग्यास हे दृश्य पाषाण भासे ॥अभावे कदा पुण्य गाठी पडेना ।जुने ठेवणे मीपणे आकळेना ॥ १३९ ॥जयाचे तया चूकले प्राप्त नाही ।गुणे गोविले जाहले दुःख देही ॥गुणावेगळी वृत्ति तेही वळेना।जुने ठेवणे मीपणे आकळेना।जुने ठेवणे मीपणे आकळेना।जुने ठेवणे मीपणे आकळेना।जुने ठेवणे मीपणे आकळेना।वळे नाढळे संशयोही ढळेना॥गळेना गळेना अहंता गळेना। बळें आकळेना मिळेना मिळेना १४२॥ॲविद्यागुणे मानवा उमजेना।भ्रमे चुकले हीत ते आकळेना॥परीक्षेविणे बांधले दृढ नाणें।परीँ सत्य मिथ्या असें कोण जाणें॥१४३॥जगीं पाहतां सेव मोडे॥१४४॥सदा वीषयो चिंतितां जीव जाला।अहंभाव अज्ञान जन्मास आला॥विवेके सदा स्वस्वरूपी भरावे।जिवा ऊगमी जन्म नाही स्वभावें॥१४५॥दिसे लोचनी ते नसे कल्पकोडी।अकस्मात आकारले काळ मोडी॥पढे सर्व जाईल कांही न राहे।मना संत आनंत शोधनि पाहे॥१४८॥जगी पाहतां चर्मलक्षी न लक्षे।जगी पाहता ज्ञानचक्षी निरक्षे।जनीं पाहता पाहणे जात आहे।मना संत आनंत शोधूनि पाहे। १४९। नसे पीत ना श्वेत ना श्याम कांही।नसे व्यक्त अव्यक्त ना नीळ नाहीं। म्हणे दास विश्वासतां मुक्ति लाहे। मना संत आनंत शोधूनि पाहे। १५०। खरें शोधितां शोधितां शोधितां शोधितां शोधितां बोधिता बोधितां शोधितां बोधिता बोधिता बोधिता बोधिता बोधिता बोधिता बोधिता बोधिता बोधितां बोधितां बोधितां बोधितां बोधितां शोधितां बोधिता बोधिता बोधिता बोधितां बोधितं बो निवाडा॥मना सार साचार ते वेगळे रे।समस्तांमधे एक ते आगळे रे॥१५२॥नव्हे पिंडज्ञाने नव्हे तत्त्वज्ञाने ।समाधान कांही नव्हे तानमाने॥नव्हे योगयागें नव्हे योगयागें नव्हे भोगत्यागें।समाधान ते सज्जनाचेनि योगे॥१५३॥महावाक्य तत्त्वादिके पंचकर्णे।खुणे पाविजे संतसंगे विवर्णे॥द्वितीयेसि संकेत जो दाविजेतो।तया सांड्रनी चंद्रमा भाविजेतो॥१५४॥दिसेना जनी तेचि शोधूनि पार्हे।बरे पाहता गूजें तेथेचि आहे॥करी घेउ जाता कदा आढळेना। जनी सर्व कोंदाटले ते कळेना॥१५५॥म्हणे जाणता तो जनी मूर्ख पाहे।अतर्कासि तर्की असा कोण आहे॥जनीं मीपणे पाहता पाहवेना।तया लक्षितां वेगळे राहवेना॥१५६॥बह शास्त्र धुंडाळता वाड आहे।जया निश्चयो येक तोही न साहे॥मती भांडती शास्त्रबोधे विरोधें।गती खुंटती ज्ञानबोधे प्रबोधे॥१५७॥श्रुती न्याय मीमांसके तर्कशास्त्रे।स्मृती वेद वेदान्तवाक्ये विचित्रे॥स्वये शेष मीनावला स्थीर पाहे।मना सर्व जाणीव सांड्रन राहे॥ १५८॥जेणे मक्षिका भिक्षेली जाणिवेची।तया भोजनाची रुची प्राप्त केची॥अहंभाव ज्या मानसीचा विरेना।तया ज्ञान हे अन्न पोटी जिरेना॥१५९॥नको रे मना वाद हा खेदकारीं।नको रे मना वाद हा खेदकारीं।नको रे मना भीकवूं पूढिलांसी।अहंभाव जो राहिला तूजपासी॥१६०॥ अहंतागुणे नीति सांडी विवेकी।अनीतीबळे श्लाघ्यता सर्व लोकी॥परी अंतरी अर्वही साक्ष येते।प्रमाणांतरे बुद्धि सांडुनि जाते॥१६२॥देहबुद्धिचा निश्चयो दृढ जाला।देहातीत ते हीत सांडीत गेला॥देहबुद्धि ते आत्मबुद्धि करावी।सदा संगती सज्जनांची धरावी॥१६२॥देहबुद्धिचा निश्चयो दृढ जाला।देहबुद्धि ते आत्मबुद्धि करावी।सदा संगती सज्जनांची धरावी॥१६४॥देहादीक प्रपंच हा चिंतियेला।परी अंतरी लोभ निश्चित ठेला॥हरीचिंतने मुक्तिकांता करावी।सदा संगती सञ्जनांची धरावी॥१६५॥अहंकार विस्तारेला या देहाचा।स्त्रियापुत्रमित्रादिके मोह त्यांचा॥बळे भ्रांति हें जन्मचिंता हरावी।सदा संगती सञ्जनांची धरावी॥१६५॥बरा निश्चयो शाश्वताचा करावा।म्हणे दास संदेह तो वीसरावा॥घडीने घडी सार्थकाची धरावी।सदा संगती सञ्जनांची धरावी॥१६७॥करी वृत्ती जो संत तो संत जाणा।दराशागुणे जो नव्हे दैन्यवाणा॥उपाधी देहेबुद्धीते वाढवीते।परी सञ्जना केविं बाधु शके ते॥१६८॥नसे अंत आनंत संता पुसावा।अहंकारविस्तार हा नीरसावा॥गूणेवीण निर्गूण तो आठवावा।विहेबृद्धिचा आठवु नाठवावा॥१६९॥देहेबृद्धिचा आठवु नाठवावा॥१६९॥देहेबृद्धि हे ज्ञानबोधे त्यजावी।विवेके तये वस्तूची भेटी घ्यावी॥तदाकार हे वृत्ति नाही स्वभावे।म्हणोनी सदा तेचि शोधीत जावे॥१७०॥असे सार साचार तें चोरलेसे।इहीं लोचनी पाहता दृश्य भासे॥निराभास निर्गूण तें आकळेना।अहंतागूणे कल्पिताही कळेना॥१७९॥स्फुरे वीषयी कल्पना ते अविद्या।स्फुरे ब्रह्म रे जाण माया सुविद्या॥मूळीं कल्पना दो रुपें तेचि जाली।विवेक तरी स्वस्वरुपी मिळाली॥१७२॥स्वरुपी उदेला अहंकार राहो।तेणे सर्व आच्छादिले व्योम पाहो॥दिशा पाहतां ते निशा वाढताहूँ।विवेक विचारे विवंचुनि पाहे॥१७३॥जया चक्षुने लिक्षता लक्षवेना।भवा भिक्षता रक्षवेना॥क्षयातीत तो अक्षयी मोक्ष देतो।दयादक्ष तो साक्षिने पक्ष घेतो॥१७४॥विधी निर्मिती लीहितो सर्व भाळी।परी लीहिता कोण त्याचे कपाळी॥हरू जाळितो लोक संहारकाळी।परी शेवटी शंकरा कोण जाळी॥१७५॥जगी द्वादशादित्य हे रुद्र अक्रा।असंख्यात संख्या करी कोण शक्रा॥जगी देव धुंडाळिता आढळेना।जगी मुख्य तो कोण कैसा कळेना॥१७६॥तुटेना फुटेना कदा देवराणा।चळेना ढळेना कदा दैन्यवाणा॥कळेना कळेना कदा लोचनासी।वसेना दिसेना जगी मीपणासी॥१७७॥जया मानला देव तो पुजिताहे। परी देव शोधूनि कोणी न पाहेबजगी पाहता देव कोट्यानुकोटी।जया मानली भक्ति जे तेचि मोठीब १७८ बतन्ही लोक जेथूनि निर्माण झाले।तया देवरायासि कोणी न बोलेबजगीं थोरला देव तो चोरलासे।गुरूवीण तो सर्वथाही न दीसेब १७९ बुरू पाहता पाहता लक्ष कोटी।बहुसाल मंत्रावळी शक्ति मोठीबमनी कामना चेटके धातमाता।जनी व्यर्थ रे तो नव्हे मुक्तिदाताब १८० बनव्हे चेटकी चाळक द्रव्यभोंद्।नव्हे निंदक मत्सरू भक्तिमंद्र नर्वे उन्मत् वेसनी संगबाध्र जिनी ज्ञानिया तोचि साध्र अगाध्र १८१ नव्हे वाउगी चाहटी काम पोटी क्रियेवीण वाचाळता तेचि मोठी मुखे बोलिल्यासारिखे चालताहे।मना सद्गरु तोचि शोध्नि पाहे प्राच्य जाणे।तयाचेनि योगे समाधान बाणे। १८३ नव्हे तोचि जाले नसे तेचि आले।कळो लागले सज्जनाचेनि बोले। अनिर्वाच्य ते वाच्य वाचे वदांवे।मना संत आनंत शोधीत जावे॥१८४॥लपावे अति आदरे रामरुपी।भयातीत निश्चीत ये स्वस्वरुपी॥कदा तो जनी पाहतांही दिसेना।सँदा ऐक्य तो भिन्नभावे वसेना॥१८५॥सँदा सर्वदा राम सन्नीध आहे।मना सांडीं रे मीपणाचा वियोगू॥१८६॥भूते पिंड ब्रह्मांड हे ऐक्य आहे।परी सर्वही स्वस्वरुपी न साहे॥मना भासले सर्व काही पहावे।परी संग सोड्रिन सुखी रहावे॥१८७॥देहेभान हे ज्ञानशस्त्रे खुडावे।विदेहीपणे भक्तिमार्गेचि जावे॥विरक्तीबळे निंद्य सर्वे त्यजावे।परी संग सोडुनि सुखे रहावे॥१८८॥मही निर्मिली देव तो ओळखावा।जया पाहतां मोक्ष तत्काळ जीवा॥तया निर्मुणालागी गूणी पहावे।परी संग सोडुनि सुखे रहावे॥१९०॥देहेबुद्धिचा निश्चयो ज्या ढळेना।तया ज्ञान कल्पांतकाळी कर्ळेना॥परब्रह्म तें मीपणे आकळेना।मनी शून्य अज्ञान हे मावळेना॥१९२॥नव्हे जाणता नेणता देवराणा।न ये वर्णिता वेदशास्त्रा पुराणा॥नव्हे दृश्य अदृश्य साक्षी तयाचा।श्रुती नेणती अंत त्याचा॥१९३॥वसे हृदयी देव तो कोण कैसा।पुसे आदरे साधकु प्रश्न ऐसा॥देहे टाकिता देव कोठे पहातो ।परि मागुता ठाव कोठे रहातो॥१९४॥बसें हृदयी देव तो जाण ऐसा।नभाचेपरी व्यापकू जाण तैसा॥सदा संचला येत ना जात कांही।तयावीण कोठे रिता ठाव माही॥१९५॥नभी वावरे जा अणुरेणु काही।रिता ठाव या राघवेवीण नाही॥तया पाहता सर्वदा आर्त पोटी पूरेना॥१९७॥नभे व्यापिले सर्व सुष्टीस आहे।रघुनायका ऊपमा ते न साहे॥दजेवीण जो तोचि तो हा स्वेभावे।तया व्यापक व्यर्थ कैसे म्हणावे॥१९८॥अती जीर्ण विस्तीर्ण ते रूप आहे।तेथे तर्कसंपर्क तोही न साहे॥अती गृढ ते दृश्य तत्काळ सोपे।दजेवीण जे खुण स्वामिप्रतापे॥१९९॥कळे आकळे रूप ते ज्ञान होता।तेथे आटली सर्वसाक्षी अवस्था॥मना उन्मनी शब्द कुँठीत राहे।तो रे तोचि तो राम सर्वत्र पाहे॥ २००॥कदा ओळखीमाजि दुजे दिसेना।मनी मानसी द्वैत काही वसेना॥बहुता दिसा आपली भेट जाली।विदेहीपणे सर्व काया निवाली॥२०२॥मना गुज रे तूज हे प्राप्त झाले।परी अंतरी पाहिजे यत्न केले॥सदा श्रवणे पाविजे निश्चयासी।धरी सज्जनसंगती धन्य होसी॥२०२॥मना सर्वही संग सोडूनि द्यावा।अती आदरे सज्जनाचा धरावा॥जयाचेनि संगे महादुःख भंगे।जनी साधनेवीण सन्मार्ग लागे॥२०३॥मना संग हा सर्वसंगास तोडी। मना संग हा मोक्ष तात्काळ जोडी मना संग हा साधना शीघ्र सोडी मना संग हा द्वेत निःशेष मोडी २०४ मनाची शते ऐकता दोष जाती मतीमंद ते साधना योग्य होती चढे ज्ञान वैराग्य सामर्थ्य अंगी म्हणे दास विश्वासत मुक्ति भोगी २०५ ॥ जय जय रघुवीर समर्थ ॥ सार्थ मनाचे श्लोक मराँठी अर्थ | Sarth Manache Shlok Lyrics With Meaning Book/Pustak Pdf Free Download

is it possible to hack asphalt 8
jogos vorazes a esperança livro
munerazojufanadones.pdf
what is the cheapest dstv package in nigeria
160895b2e08def---lujugiw.pdf
70495814409.pdf
kichler barrington 4 light pendant instructions
160c1b2c390091---17214927795.pdf
iso 9000 vs 9001 vs 9002
trucos para gta 4 ps3
16091b96f8cad4---9253416148.pdf
53298498075.pdf
what to put in a xmas box
69941829497.pdf

29524624496.pdf